

„Mândria încearcă să-și închipuie o lume și să trăiască în ea.
Smerenia primește lumea așa cum a zidit-o Dumnezeu.” (Părintele Sofronie Saharov)

Duminica a 5-a din Post

A SFINTEI CUVIOASE MARIA EGIPTEANCA

In vremea aceea, unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Și intrând în casa fariseului, a șezut la masă. Și iată era în cetate o femeie păcătoasă și, aflând că șade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir. Și, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir.

Și văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar ști cine e și ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă. Și răspunzând, Iisus a zis către el: „Simone, am să-ți spun ceva”. „Învățătorule, spune”, zise el. „Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?”

Simon, răspunzând, a zis: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Iar El i-a zis: „Drept ai judecat”. Și întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: „Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.” Și a zis ei: „Iertate îți sunt păcatele”.

Și au început cei ce ședeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă și păcatele? Iar către femeie a zis: „Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.”

CUPRINS

Ușa pocăinței.....	2
Mirul compasiunii.....	4
Una dintre minunile Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.....	5
Glasul conștiinței în Taina Spovedaniei.....	6
Cădere și ridicare.....	7
Pomenirea străbunilor noștri.....	8

UȘA POCĂINȚEI

„Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dă-tă-torule de viață!”

Lucrarea pocăinței este ceva ca și cum Stăpânul casei șade în camerele dinăuntru și unii, căutând intrare la El, strigă de afară: „Deschide-ne nouă, deschide-ne nouă ușile!” Iar Stăpânul casei îi răspunde dinăuntru unuia: „Vino, ușa este deschisă”, altuia: „Vino, ușa nu este zăvorâtă, e doar închisă, deschide-o și intră”, altuia: „Cheia este afară; caut-o, găsește-o, bag-o în lacăt, descuie și intră”. Oameni felurii, răspunsuri felurite și felurite ostenele pentru a intra: dar toți, intrând pe ușă, merg înăuntru cu îndrăznire, se apropie de Stăpânul casei, se aruncă la picioarele Lui, sunt învredniciți de milostiva Lui îmbrățișare și sunt așezați aproape de El - ca să se mângâie cu această apropiere atotferitoare. Oare vă este limpede această pildă?

Stăpânul casei este Domnul, Care primește pe păcătoșii ce se pocăiesc și iarăși îi apropie de Sine. Dintre cei care vin la El, cine sunt cei dintâi, care află ușa deschisă? Sunt cei ce după spovedania și împărțășirea dinainte s-au păzit curați de tot păcatul, nu și-au spurcat gândurile și simțămintele cu nici o necurăție și au păstrat nestins focul osârdiei. Cine sunt cei ce au găsit ușa

închisă, dar nu și zăvorâtă? Sunt cei ce câteodată au mai slăbit în râvna de a plăcea lui Dumnezeu, s-au lăsat uneori pradă nepăsării și nelucrării, și cu toate că s-au păzit de păcatele de moarte, nu și-au păstrat întotdeauna curate gândurile și simțămintele înaintea Domnului. Cine sunt cei pentru care ușa e zăvorâtă și cheia aruncată, așa încât mai trebuie și găsită? Sunt cei căzuți în păcate de moarte, care s-au robit patimilor și obiceiurilor păcătoase și prin aceasta au căzut în nesimțire împietrită, în nepăsare și orbire.

Fericiți sunt cei dintâi; nu e cu totul rău nici de cei din a doua tagmă; să nu deznădăduim, însă, nici noi, cei împovărați cu păcatele și încurcați în patimi. Și pe noi este gata să ne primească Domnul, și ne cheamă, și ne primește la Sine.

Chiar dacă ușa este zăvorâtă și cheia e închisă nu se știe unde, să căutăm și vom găsi; să deschidem ușa și să intrăm la Domnul. Chezașia reușitei este, iată, Sfânta Maria Egipteanca, a cărei pomenire se săvârșește astăzi. Pentru ea era cu neputință să se apropie de ușă și să intre pe ea: dar Domnul i-a dăruit înțeleptire ca să poată intra. Să mergem pe urmele ei, și vom dobândi toate.

Ce s-a întâmplat cu ea, că ușa pe care mai înainte nu putea intra i s-a făcut deodată cu puțință de trecut? Doar ea n-a întreprins nimic deosebit. Stătea și ea mai într-o parte și tot stătea și nimeni n-auzea nici un sunet din gura ei - și într-o clipă a mers și a aflat trecere prin ușa care mai înainte era cu neputință de străbătut. Asta înseamnă că în aceeași clipă a aflat cheia, a și deschis ușa și a și înlăturat toate piedici-

„Smerenia este conștientizarea nimicniciei.” (Părintele Marcu Dumitru)

le. Tocmai la această clipă trebuie să privim și noi mai cu stăruință și să pricepem puterea ei. Ce s-a întâmplat atunci?

Vedeți și voi că pe dinafară pare să nu se fi întâmplat nimic, ci totul s-a săvârșit prin schimbarea lăuntrică a gândurilor și simțămintelor. „Am văzut”, spune ea, „întregul adânc al păcatului și m-a cuprins groaza în urma simțirii mâniei lui Dumnezeu, care era gata să mă lovească pentru păcatele mele. M-a dezgustat patima mea, care mă dăduse pierzării; m-am întors de la ea cu inima și am urât-o - și am dat făgăduință Domnului să nu mă mai întorc la urâciunile dinainte, ci să-l slujesc doar Lui în toate zilele vieții mele, luând-o drept chează pe Preacurata Stăpână, Ceea ce L-a născut”. Iată ce s-a întâmplat!

Care e cheia de la ușa pocăinței?

Simțămintele dureroase de pocăință: simțământul păcătoșeniei proprii și al vinovăției pentru ea, simțământul mâniei lui Dumnezeu pentru păcate și al groazei de ea, simțământul frângerii inimii și al părerii de rău pentru toate păcatele.

Ce alcătuiește întoarcerea cheii, care descuie ușa zăvorâtă? Dezgustarea de păcat, urârea lui, întoarcerea inimii de la el către Dumnezeu și lucrurile plăcute Lui.

Ce alcătuiește deschiderea ușii pocăinței? Hotărârea tare și neclintită de a nu ne mai întoarce la faptele netrebnice dinainte și legământul nefașarnic de a sluji de acum înainte numai Domnului în toate zilele vieții noastre. Iată: recunoașterea păcatelor, frângerea inimii și necazul pentru ele, întoarcerea de la ele către Domnul, împreună cu legământul de a nu mai arăta îngăduin-

ță patimilor - și ușa e deschisă.

Dar ce, dacă toate acestea au fost făcute, asta înseamnă că vom și intra îndată? Nu încă, trebuie să primim îngăduința de a intra, îngăduința aceasta se cumpără prin mărturisirea de către noi a păcatelor noastre și ni se înmânează prin dezlegarea de păcate primită de la părintele nostru duhovnic. După aceea, rămâne numai să intrăm, să ne apropiem de Stăpânul casei, să ne învrednicim de îmbrățișarea Lui și de starea în apropierea Lui. Asta se săvârșește prin primirea Sfintei Împărtășanii.

Iată, Sfânta Maria Egipteanca ne-a arătat care e cheia de la ușa cea zăvorâtă a pocăinței, cum poate fi aflată ea, cum trebuie înțoarsă în ușă, cum să descuiem, cum să deschidem și, în cele din urmă, să intrăm. Deci, urmați această cale toți cei ce aveți nevoie.

„Celui smerit și blând, așezat chiar și în iad, îi este bine.” (Părintele Tadei)

Dar cine nu are nevoie? Să mergem, așadar, cu toții. Nimeni să nu se dea în lături, nimeni să nu rămână în urma celorlalți, nimeni să nu cadă în deznădejde. Pe toți îi cheamă Stăpânul casei și pe toți îi așteaptă. Să mergem, împingându-ne și îndemnându-ne unii pe alții. Să spunem celui care stă pe loc: „Tu de ce stai, nu cumva vrei să rămâi fără fericitul Lui Sânge de-ți înfigi picioarele în pământ și nu te miști din loc? Oare nu strigi și tu împreună cu Biserica, sau strigi numai cu limba, nu și cu inima: Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule

de viață? De ce stai, deci? Apucă-te de treabă. Totul îți e la îndemână. Puțină osteneală, și vei afla toate, și vei reuși în toate. Iată, privește prin ușa deschisă celorlalți și brațele Părintești, care stau întinse spre tine și sunt gata să te primească. Oare tot vei mai amâna, privind nepăsător încoace și încolo, pierzând fără folos vremea scurtă și prețioasă?"

Da, fraților, scurtă este deja vremea noastră cea prețioasă! Scumpă vreme e vremea postului și pocăinței: iar din ea nu au mai rămas decât o săptămână și ceva. Ai lăsat-o să treacă: oare o vei mai apuca? Asta o spun celor ce încă nu s-au împăcat cu Domnul și se văd împovărați cu o mulțime de păcate - și o spun ca pe o preîntâmpinare, ca nu cumva cineva, amânând de la o săptămână la alta pregătirea pentru spovedanie și împărtășanie, să o amâne de tot și în acest post. Și încă este bine dacă vom mai trăi până la următoarea vreme bineprimită: altfel vom merge nemiluiți și în lumea cealaltă, unde ne vor deschide ușa și fără ca noi să facem ceva pentru asta, dar deja nu spre pocăință, ci ne vor îmbrânci pe ea și ne vor întemnița pentru totdeauna; dincolo de ea nu ne vor mai aștepta brațele Părintești, ci focul cel nestins, viermele cel neadormit și duhurile răutății, ce ne urăsc.

De acestea aducându-ne aminte, să ne grăbim, fraților, a ne deschide ușile pocăinței, așa cum ne-o arată Sfânta Maria Egipteanca, cu ale cărei rugăciuni fie ca Domnul să ne înțelepească în această lucrare atât de trebuincioasă pentru noi.

Sfântul Teofan Zăvorâtul

MIRUL COMPASIUNII

"Si iată era în cetate o femeie păcătoasă și, aflând că șade la masă, în casa fratelui, a adus un alabastru cu mir."

Folosii vasele de alabastru ale iubirii și milostivirii voastre asupra oamenilor înainte de moartea lor, turnați asupra lor prețiosul mir al compasiunii atâta timp cât mai sunt în viață. Spuneți-le cuvinte de mângâiere atâta timp cât pot să le mai audă, îndulciți-le viața cu nevointele dragostei atâta timp cât dragostea voastră mai poate să-i mângâie și să-i bucure.

Vorba bună pe care o veți spune despre ei când nu vor mai fi în viață mai bine spuneți-o acum, în prezența lor. Florile cu care vreți să le împodobii mormintele duceți-le mai bine acum, ca să-și împrospețeze cu ele locuința lor pământească.

Prieteni noștri au deseori nevoie de compasiune, de sprijin: să nu le refuzăm, deci, această compasiune și acest sprijin acum, cât pentru ei sunt încă lucruri de preț, și să deschidem înaintea lor, cât mai sunt în viață, vasele noastre de alabastru pline cu mir, ca să-i înviorăm și să-i îmbărbătăm în ceasul singurătății.

Să învățăm, ca și femeia din Evanghelie, cât timp nu-i încă prea târziu, să facem ce putem pentru ei înainte de moartea lor. Dincolo de mormânt nu-i mai putem ajuta pe frații noștri; în fața mormântului deschis dragostea noastră va rămâne neputincioasă, iar florile noastre nu vor mai răspândi mireasmă asupra vieții care a trecut.

„Întâia temelie pentru ca omul să deslășească și să deosebească adevărul este smerenia.” (Sf. Porfirie Kafkalkivitul)

UNA DINTRE MINUNILE SFÂNTULUI M. MC. GHEORGHE

Una dintre marile minuni ale Sfântului Gheorghe este legată de biserica Fratrinom, situată în regiunea din estul Mării Mediterane - cunoscută sub numele de Levant -, biserică ce poartă hramul Sfântului Mare Mucenic.

Se spune că, odinioară, biserica se găsea aproape în ruină și că locuitorii finutului, foarte pușini la număr și săraci, nu aveau posibilitatea s-o restaureze. De ceva timp, o ceată de copii obișnuia să se joace în locul pustiu și părăsit. Printre ei se afla și unul mai firav și mai timid, de care ceilalți făceau mereu haz, necăjindu-l.

Într-una din zile, nemaiputând suporta umilințele, copilul își ridică ochii înlăcrimați spre biserica Sf. Gheorghe, rugându-l pe Sfânt să-l ajute să biruiască și el măcar o dată, făgăduindu-i că îi va aduce în biserică o plăcintă delicioasă, cum numai mama lui știa să facă.

Deodată, copilul prinse putere și începu să-i învingă pe ceilalți tovarăși de joacă, uimindu-i. Plin de recunoștință, dădu fuga acasă și își rugă mama să-i facă o plăcintă, pentru a o dăruia Sfântului Gheorghe. Nutrind o mare evlavie pentru Sfântul Mucenic, mama ascultă rugămintea copilului și pregăti plăcinta. Copilul merse la biserică și așeză plăcinta caldă înaintea altarului.

Mai târziu, niște negustori au intrat să se închine în biserică. Plăcinta le-a făcut

poftă, și, socotind că Sfântul Gheorghe n-are nevoie de bucate pământești, s-au hotărât s-o împartă și s-o mănânce ei, gândindu-se să lase în locul ei tămâie, spre cinstirea Sfântului.

Terminând de mâncat și voind să iasă din biserică, negustorii nu mai găseau ușile, care se prefăceau mereu în zid înaintea lor. Speriați, oamenii au început să se roage și să pună la altar câte un ban de argint, dar ușile tot nu s-au deschis. Apoi au pus câte un ban de aur, iar în cele din urmă câte-o pungă întreagă. Doar atunci au fost lăsați să iasă.

Potrivit legendei, cu banii negustorilor s-a început restaurarea bisericii. Auzind de minune, mulți credincioși s-au oferit și ei să dea o mână de ajutor.

Această minune a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe amintește pentru totdeauna că puritatea copilăriei este o oglindă a sfințeniei și cheia împărăției lui Dumnezeu.

Ca un apărător al celor robiți și celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, împărașilor ajutător, Purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să măntuiască sufletele noastre. (Tropar)

Tuturor celor care poartă numele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe le dorim multă sănătate, pace și bucurie duhovnicească!

LA MULȚI ANI!

GLASUL CONȘTIINȚEI ÎN TAINA SPOVEDANIEI

În cuprinsul Canonului Mare, care se citește în prima săptămână a Postului Mare și a cărui citire se repetă și în săptămâna a cincea, se spune: „Dintru aceasta m-am judecat, dintru aceasta m-am osândit eu, ticălosul, adică din cugetul meu, decât care nimic nu este în lume mai apăsător. Judecătorule, Mântuitorul și cunoscătorul meu, milostivește-Te și mă scapă și mă mântuiește pe mine, robul Tău”.

Cugetul, care ne judecă și ne osândește, este conștiința noastră, conștiința morală care este glasul lui Dumnezeu în sufletul omului, care-l îndeamnă la împlinirea legii morale. Conștiința s-a născut deodată cu omul. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, a sădit în fiecare judecata nemincinoasă a binelui și a răului, adică regula conștiinței”.

Conștiința nu poate să dispară vreodată din sufletul omului. Ea poate fi adormită prin nepăsarea omului față de datoriile sale, poate fi întunecată printr-o viață de păcat. Avem datoria să o păstrăm curată prin împărtășirea cu Sfintele Taine, prin post, prin cunoașterea temeinică a învățăturii creștine. Conștiința adormită sau întunecată de păcat se curățește, se luminează în Sfânta Taină a Spovedaniei în care ne mărturisim păcatele cu adâncă părere de rău, căință, cu credința că Dumnezeu ne iartă și cu hotărârea de a ne strădui să nu mai păcătuim.

După moartea noastră cu trupul, la judecata particulară, ca și la cea de apoi, la sfârșitul lumii, Mântuitorul Se folosește de conștiința omului în judecarea faptelor

lui cele rele, ca omul să nu poată spune că a fost judecat pe nedrept. Conștiința îl va osândi atunci pe omul păcătos și tot ea îi va da pace și liniște dacă nu se găsește în el nimic de osândit. Și nu se găsește nimic de osândit atunci când omul a încetat de a mai face păcate, atunci când va lua iertarea păcatelor în Sf. Taină a Spovedaniei.

De ce este atât de apăsătoare mustrarea făcută de conștiință?

Pentru că atunci vom înțelege că putem, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu un efort moral de voință, să ne fi împotrivit păcatului care bătea la ușa inimii noastre sub chipul gândului păcătos. Acesta, odată intrat în inima noastră, trebuia să-l alungăm și trebuia mărturisit îndată la părintele nostru duhovnicesc pentru a lua iertarea și vindecarea ranei făcute de păcat. Mustrarea cugetului se face și atunci când ne împărtășim cu Prea Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos fără pregătirea sufletească potrivit rânduielii Bisericii noastre, adică nespovediți și neier-

tați de păcate în Sfânta Taină a Mărturisirii.

Mulți nu se spovedesc dintr-un sentiment de rușine că au păcătuit, stăpâniți de gândul: ce va zice părintele duhovnic când îi vom mărturisi păcatele săvârșite? Această rușine vine de la diavol, cel care ne-a îndemnat la păcat, șoptindu-ne printre altele: păcatul nu este așa de grav; greșeș-

„Când vei ajunge să te smeresti, însă, toți și se vor pare a sfînji. Când ești plin de tine, însă, toți și se vor pare răi.” (Părintele Iosif Isihastul)

te, păcătuiește orice om și Dumnezeu iartă. Dar după ce ai păcătuțit trezește în noi rușinea.

Nu trebuie să ne fie rușine de a ne spovedi. Păcatele spovedite nu se divulgă de preotul duhovnic, potrivit canoanelor Bisericii. Apoi trebuie să mai știm că, atunci când ne mărturisim păcatele în scaunul de spovedanie, de față este prezent, nevăzut de ochiul omului, Dumnezeu, Care este pretutindeni prezent, ascultând și primind mărturisirea noastră, iertându-ne păcatele prin rostirea cuvintelor de către preotul duhovnic: *„Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu harul și cu îndurările iubirii Sale de oameni, să te ierte pe tine, fiule (fiică) și să-ți lase fie toate păcatele. Și eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert și te dezleg de toate păcatele tale (mărturisite), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin”*. La auzul acestor cuvinte, suntem cuprinși sufletește de cea mai mare bucurie din viața noastră, bucuria mântuirii care ne aduce pacea și liniștea sufletească. La înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, scăpăm de mustrarea cugetului care este cel mai apăsător lucru pentru om, apăsarea, mustrarea veșnică.

Dumnezeu este și drept judecător nu numai mult milostiv. Mult milostiv este atunci când ne mărturisim păcatele. Drept judecător atunci când, după moartea trupescă, ne înfățișăm la judecată, judecata făcută de și prin glasul cugetului, glasul conștiinței cu care ne naștem fiecare dintre noi, oamenii. Amin.

IPS Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

CĂDERE ȘI RIDICARE

Vn preot trebuia într-o zi să meargă să fină o predică într-un penitenciar. S-a gândit mult înainte, ce-o să le spună unor oameni care nu prea știau de biserică. Nu găsea părintele nici o idee de la care să plece, și-și spuse în final că o să-l lumineze Dumnezeu cu vreun gând atunci când se va afla în fața deținuților.

„Iubește smerenia; ca îți va acoperi toate păcatele tale.” (Sfântul Antonie cel Mare)

Când a intrat în sala în care erau adunați deținuții a întâlnit priviri ironice, unele disprețuitoare. În timp ce mergea spre locul de unde avea să vorbească, s-a împiedicat de-o treaptă și a căzut. Toți cei de față au izbucnit în hohote de râs. Preotul s-a simțit rușinat cum nu mai fusese vreodată, dar dintr-o dată sări în picioare și se duse hotărât la masa care ținea loc de amvon. Și cu zâmbetul pe buze, le spuse deținuților:

- Prieteni, pentru asta am venit la voi: să vă arăt că **cine cade se poate și ridica.**

„În viața creștinului, deznădejdea și nepăsarea sunt distrugătoare. Pe cel care a căzut în păcat, deznădejdea îl nu-l lasă să se ridice, iar pe cel care este în picioare, nepăsarea îl face să cadă. Nepăsarea îl coboară din ceruri, pe când deznădejdea îl coboară de tot în prăpastia răutății.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

POMENIREA STRĂBUNILOR NOȘTRI

Sâmbăta lui Lazăr sau mai precis ziua învierii lui Lazăr a fost rânduită de către Părinții Bisericii către finalul Postului Paștilor ca relatare a unei minuni mai presus de fire, minune care dovedește că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Învierea tuturor celor adormiți; și precum l-a înviat pe Lazăr, așa să învieze și pe cei adormiți din neamurile noastre la vremea cuvenită, când va avea loc „învierea cea de obște”.

În această sâmbătă, numită „Sâmbăta lui Lazăr”, Biserica a rânduit a se săvârși pentru ultima dată în această perioadă specială pomenirea celor adormiți.

De ce nu se mai pot face parastase pentru cei adormiți?

Începând cu praznicul Întrării Domnului în Ierusalim, Biserica sau viața religioasă intră într-o rânduială unică în an, și anume, în Săptămâna Pătimirilor Mântuitorului. Astfel, se cade să primeze doliul doar pentru Patima și moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și să se acorde importanță ma-

ximă evenimentelor mântuitoare care aparțin în mod exclusiv Mântuitorului. Astfel, grija pentru cei adormiți în această perioadă de pregătire pentru marea sărbătoare a Învierii Domnului nu trebuie exagerată, ca nu cumva să nu se respecte rânduielile tipiconale ale acestei perioade speciale.

Chiar dacă nu se fac parastase decât după Duminica Tomii, acest lucru nu înseamnă că nu purtăm grijă față de sufletele celor adormiți. Chiar și în Săptămâna Pătimirilor cei adormiți pot fi pomeniți în cadrul Sfintei Liturghii din Joia cea Mare, apoi de praznicul Învierii și la orice Sfântă Liturghie.

Dacă nu se fac parastase în Săptămâna Pătimirilor Domnului, săptămână de doliu deplin, nu se cade a se face parastase nici în Săptămâna Luminată, în care creștinul trăiește tot pe deplin bucuria biruinței morții prin Învierea din morți a lui Hristos.

Reluarea săvârșirii parastaselor se va face începând cu Duminica numită a Tomii.

(preluat din ziarullumina.ro)

<p>PROGRAMUL LITURGIC 18-24 aprilie 2016</p> <p>—</p> <p>În Postul Mare nu se fac parastase de luni până vineri</p>	Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Marți	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
	Miercuri	16:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
		18:00	Sfântul Maslu
	Joi	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
	Vineri	18:00	Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
	Sâmbătă	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie - Sfântul Mare Mc. Gheorghe (Sâmbăta lui Lazăr - Pomenirea morților)
17:00		Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei	
Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie - Întrarea Domnului în Ierusalim	
	18:00	Denie	